

Deu anys de bisbat, vuit de Pastoral Obrera

Sumari:

- 2 Retalls de l'evangeli
P. Pujol
- 3 La família: sobreviure a la crisi. *M. Vidal, X. Pedrós, G. Muñoz i M. Amenós.*
- 6 Un dia a Brians. *M.A. Jiménez*
- 7 Mans Unides, més que una ONG. *J.M. Oró*
- 8 Viure en una llar d'acollida
- 9 Ciutadans de segona? *M. Solé.*
- 10 Monseñor Romero
- 11 Les XX Jornades generals de la Pastoral Obrera. *O. Martínez*
- 12 ¿Por qué soy de la Hoac? *R. Vega*
- 14 Comunicat davant les morts per naufragi a la Mediterrània
- 15 Deu anys de vida de la diòcesi. *Equip de Pastoral Obrera M. Solé*

Durant tot aquest curs la nostra diòcesi està d'aniversari; deu anys de camí que desitgem que es projectin cap al futur amb fidelitat a Jesucrist i ben a prop del camí que tants homes i dones anem fent en aquesta porció de territori que és la nostra església diocesana de Sant Feliu de Llobregat.

Com suggeria el bisbe Agustí a l'inici d'aquest curs, ens hem proposat de fer junts una experiència de discerniment a la llum de l'Esperit i aprofitant l'avitentesa d'aquests deu anys; no era altra la finalitat d'un senzill qüestionari que presentàvem el 12 de setembre passat junt amb un modest material audiovisual i que moltes parròquies, grups, persones i realitats eclesials han treballat, entre els quals el nostre equip de Pastoral Obrera.

Hi apareixen molts i molt diversos aspectes de la nostra vida eclesial, que ja té una petita història, i que es manifesta molt rica i plural, i conviden a projectar aquests propers anys el camí, la il·lusió i el treball eclesial que fan tantes persones moviments i institucions en els seus àmbits pastorals.

Un d'aquests aspectes és la necessitat de revisar i renovar –si cal– les estructures diocesanes per a fer-les més senzilles, sostenibles i útils al servei de l'autenticitat de vida del poble cristià i la missió evangelitzadora de tots els batejats.

Així doncs, fruit d'aquest discerniment, s'ha donat dimensió de Delegació al que ha estat fins ara l'encàrrec a un vicari episcopal: es constituïa el passat 4 de novembre la Delegació diocesana per a l'evangelització i l'apostolat seglar.

Aquesta nova delegació té la funció d'animar moltes i diverses realitats laïcals, una de les quals és l'equip de Pastoral Obrera, al qual m'afegeixo amb consciència del treball fet i amb agraïment per totes les persones que, amb la seva sensibilitat per les qüestions socials, han ajudat en la reflexió i han aportat el seu treball a través d'aquestes pàgines, en les taules rodones i en alguns fets concrets de la nostra societat en què calia dir una paraula d'Evangelí que els il·luminés.

(Continua a la plana següent)

NÚMERO

13

ANY 6
MAIG
2015

(Ve de la plana anterior)

Situats ara ja en el present, aquest butlletí que teniu a les mans recull –entre altres temes– una reflexió coral sobre la qüestió família i crisi econòmica.

Una nova reflexió sobre la família pot semblar redundant quan l'Església hi ha dedicat tot un sínode extraordinari ja conclòs, n'està preparant un altre d'ordinari per a la propera tardor demanant aportacions a través dels instruments de treball del sínode, i quan des de moltes instàncies s'ha posat en la mirada sobre aquesta realitat primera de la vida de les persones i s'han aportat i s'estan aportant moltes reflexions. Pot semblar redundant però també pot ser la ocasió de fer-hi una nova mirada, complementària a totes les altres, aquest cop des de la perspectiva de la realitat laboral en la que la major part de famílies viuen. La proximitat d'aquesta publicació amb el primer de maig n'és un motiu afegit.

La qualitat dels compromisos laborals dels membres de la família condicionen fortament la vida domèstica i familiar. Per això creiem que és important aportar una reflexió de diversos testimonis que parteixi de la seva experiència concreta i que ens ajudi a fer una lectura creient de la realitat laboral viscuda en el sí de les nostres famílies, per tal que, amb l'Evangeli a la mà, cerquem entre tots les respostes que més s'adiuen a la nostra condició de cristians i la nostra acció sigui realment fruit de l'Esperit que guia la vida de l'Església. Amb aquest ànim us les oferim.

Josep Torrente

retalls de l'evangeli

En l'evangeli hi trobem reflectits els gestos de Jesús actuant en la perifèria del seu temps i oferint paraules plenes de solidaritat i justícia al seu entorn. Avui aquestes paraules ens poden ajudar per aconseguir dominar els nostres instints individualistes enmig d'aquesta societat de consum que ens tempta.

MATEU 10, 42

I tothom qui dona un got d'aigua fresca a un d'aquests petits només perquè és deixeble meu, us asseguro que no quedarà sense recompensa.

LLUC 3, 11

Qui tingui dos vestits, que en doni un al qui no en té, i qui tingui menjar, que també el comparteixi.

MARC 9, 35

Sí algú vol ser el primer, que es faci el darrer de tots i el servidor de tots.

MATEU 23, 11

El més important d'entre vosaltres, que es faci el vostre servidor.

JN 15, 13

Níngú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics.

Pere Pujol

La família: sobreviure a la crisi

Que sense el suport familiar els efectes de la crisi haguessin estat encara molt més greus del que ja són és un fet acceptat per tothom. La família, que de vegades és tractada com si estigués en crisi permanent pels canvis que ha anat patint al llarg dels darrers decennis, continua sent un nucli de solidaritat i de suport mutu de primer ordre. "Noves" i "velles" famílies, sense distinció, han donat el millor de si mateixes per mantenir i animar la gent jove en atur, per tenir cura de les persones amb dependència que han perdut prestacions per les retallades, per donar suport als pares que amb horaris impossibles no poden fer-se càrrec dels fills, per acollir a casa els fills i filles (i néts i nétes) emancipats que han perdut la seva llar... I un llarg etcètera.

La família, però, també es ressent de la tensió que viuen les persones, de l'angoixa davant la pèrdua de feina o d'habitatge, de la retallada de prestacions, de l'amuntegament en els pisos, de la reducció dràstica de despeses. Conflictos que repercuteixen en la convivència. Protegir la família és promoure l'Estat del Benestar, és donar cobertura mínima i digna a totes les persones, és treballar per la igualtat entre sexes.

Per tractar aquest tema, ens hem adreçat a diverses famílies del nostre bisbat i els hem passat un petit qüestionari.

Marta Vidal, metgessa

1) La crisi econòmica i social, com ha afectat la teva vida de família o de gent que coneixes de prop?

La crisi ha afectat poc la meua família més directa. A nivell laboral cap dels dos no ha perdut la feina. Sí que ha afectat en la qualitat de la nostra feina: ens han abaixat el sou, hem de treballar en condicions de més precarietat de recursos i el nivell d'exigència es manté igual. A la feina falten mans, anem molt desbordats i això genera tensió i estrès entre els companys i companyes.

Al meu entorn hi ha gent que s'ha quedat a l'atur en edats en què és difícil tornar-te a col·locar i això sí que afecta directament la família i la pròpia persona, que se sent culpable pel fet de no treballar. A la nostra societat confonem la identitat personal amb la professió i primer de tot som persones, no oficis.

2) Què denúncies, què reclamaries per sortir endavant?

Per una banda, darrerament no paren de sortir notícies sobre fraus comesos per persones que tenen responsabilitats en l'administració pública i que han desviat molts diners destinats a les millores socials cap a interessos particulars. El nostre sistema judicial hauria de ser més ràpid i contundent perquè es retornin els diners i per dissuadir perquè aquests fets no es vagin repetint.

Per altra banda, caldria una millora en la planificació per part de les administracions públiques de com s'han de gastar els diners: obres públiques eficients, plans de salut realistes, menys inversió en militarisme, més pressupost a programes d'educació etc. A nivell de les empreses: evitar la deslocalització, adequar les jornades laborals per distribuir millor els llocs de treball, fer participar els treballadors en la presa de decisions per a prendre consciència de la situació de l'empresa i augmentar la motivació.

Caldria fer també educació ciutadana en mesures d'estalvi, tant a nivell de la llar com a nivell general. Es llença menjar i la durada dels objectes és molt curta: roba, tecnologia.. Cal fomentar el reciclatge.

3) Com vius aquesta situació, com la portes, en tant que cristiana?

En situació de crisi, m'apareixen uns valors que són importants:

- Acceptació (no és resignació).
- Aprendre a valorar el que tenim, prendre consciència que tot té un cost, no només econòmic, també social.
- Oportunitat de millora, buscar aspectes positius davant les adversitats.
- Esforç.
- Justícia i equitat; hem de ser justos perquè els recursos arribin a tothom (equitat).
- Compassió; veig una situació injusta i m'implico, no justificar-ho tot per la crisi.
- Esperit de lluita i reivindicació de drets, com a professionals i usuaris. Tenir clar quins són els nostres drets (i els nostres deures).
- Esperança: en què ens hem sortirem, en què la situació millorarà i esperança per definir quin model de societat volem.

Xavier Pedrós, educador

1) La crisi econòmica i social, com ha afectat la teva vida de família o de gent que coneixes de prop?

L'actual situació econòmica, amb un atur estructural massiu i cronificat, i amb una ampliació de la precarietat laboral, tenen un impacte duríssim en les condicions de vida, de sostre,

d'ocupació i de vinculació social de moltes persones i famílies properes, conegudes pel treball professional que realitzo com a Delegat d'assistència al Menor (Departament de Justícia) a Sant Boi, així com per la tasca que desenvolupem des de la Fundació Marianao. Els jutjats, el barri, la ciutat, la pròpia Fundació, constitueixen uns observatoris permanents de com la bretxa de la desigualtat s'està eixamplant i la pobresa estructural està generant un gran malestar psíquic i social. Dues dades significatives: A Catalunya ja hi ha prop de 10.000 persones empresonades, que procedeixen de manera majoritària de les classes més empobrides. El nombre de persones amb problemes de malaltia mental està augmentant de manera significativa; des de l'any 2007, les morts per suïcidi superen les causades per accidents de trànsit, segons dades de la Generalitat de Catalunya.

2) Què denúncies, què reclamaries per sortir endavant ?

Cal qüestionar la validesa d'aquest sistema econòmic capitalista que és una autèntica màquina trituradora de les persones, que fonamenta l'economia i la política en funció del màxim benefici en el mínim temps possible, i que genera injustícia i violència, empobriment i patiment de les persones i dels pobles.

Cal treballar i lluitar per un altre model de societat, per un altre model de relacions humanes. Cal treballar i lluitar per humanitzar l'economia, que ha d'estar al servei de les persones. Cal reivindicar la prioritat de la persona per sobre del capital.

Cal continuar alimentant l'esperança que les coses poden anar millor, que podem confiar en nosaltres mateixos i en els altres, que un altre món és possible, construint espais generadors de vincles de solidaritat i de dignitat. Per això, cal promoure i potenciar les xarxes de solidaritat popular a partir del protagonisme de les persones, sobretot d'aquelles que estan més allunyades de la participació social i política.

3) Com vius aquesta situació, com la portes, en tant que cristià?

La mort d'Abel, assassinat pel seu germà Caïn, fa exclamar a Déu: "Què has fet? La veu de la sang del teu germà clama des de la terra cap a mi." La situació de patiment i de mort de tantes persones properes i llunyanes constitueix una interpel·lació profunda a la meua consciència. Si Jesús de Natzaret visqués avui entre nosaltres què pensaria, què sentiria, què faria? En els ulls i en el cor de cada persona oprimida, humiliada i expoliada, brillen i bateguen encara molt més intensament els ulls i el cor del Déu-Amor que plora per la seva soledat i impotència, que crida justícia, que s'aixeca i es rebel·la, que acompanya i es fa present en la seva solidaritat i en la seva tendresa, i en la seva

lluita per la dignitat humana. Una interpel·lació que em convida a acompanyar, escoltar i compartir.

Gemma Muñoz, mestra

1) La crisi econòmica i social, com ha afectat la teua vida de família o de gent que coneixes de prop ?

La crisi econòmica i social actual és una crisi estructural i institucional, tot i que ha tingut una repercussió desproporcionada en els nuclis familiars i per tant crec que es requeriran uns canvis radicals en diferents àmbits.

Les polítiques socials i familiars s'han vist reduïdes de forma dràstica i per tant moltes famílies, sobretot aquelles amb algun tipus de dificultat i que rebien qualsevol prestació o ajut a nivell econòmic o de recursos, de cop s'han vist amb les portes tancades i amb situacions extremes que han estat solucionades sovint per la bona voluntat de veïns i familiars.

D'altra banda famílies amb una estructura estable i, amb entorn favorable s'han vist sorpreses per la crisi que ha fet trontollar i finalment ha destruït les seves estructures. S'han vist abocats a situacions que mai no haguessin pensat d'una forma vertiginosa que els ha privat d'una reacció a temps i encara continuen sense veure una sortida al tornado en què s'han vist implicades.

2) Què denúncies, què reclamaries per sortir endavant?

Com ja he dit abans la crisi econòmica ha estat provocada per una mala gestió i molt poca responsabilitat per part d'una gran majoria de la classe política, preocupada per enriquir-se i treure profit dels seus càrrecs. Crec que entre les causes hi ha:

- La pujada dels impostos que afecten a les classes socials mitjanes i baixes.
- Poca inversió a la creació de llocs de treball tant a nivell privat com públic.
- I per acabar, polítiques socials poc contemplades fins i tot desateses.

3) Com vius aquesta situació, com la portes, en tant que cristiana?

Com a cristià és una situació difícil perquè aquesta crisi ha accentuat més les diferències socials. Parlem del tòpic: el pobre serà més pobre i el ric més ric. I davant d'aquestes injustícies socials que juguen amb la dignitat de les persones augmenta la nostra col·laboració com a voluntaris així com la nostra solidaritat envers als que ho estan passant malament.

El que mostrem també és un suport i participació en les denúncies públiques i manifestacions conjuntes que rebutgen les injustícies socials.

Per tant puc fer un resum i dir que l'actuació com a cristià va enfocada cap a dues vies diferents: en primer lloc denunciar les injustícies per poder evitar-les en la mesura del possible o superar-les i, en segon lloc en el cas que les visquem, donar suport a les persones que es troben en situacions crítiques, acompanyar-les i caminar conjuntament amb elles.

Ens cal posicionar-nos de manera ferma sense tenir en compte les tendències socials i econòmiques i esdevenir equitatius en el repartiment i gaudi dels recursos.

D'altra banda i pensant en molts moments de la vida de Jesús, no oblidem que els apòstols a moltes situacions es mantenen expectants i no s'impliquen fins que Jesús amb la seva capacitat resolutiva els convida a tenir fe, a no dubtar i a recolzar a aquells que ho demanen i que poden estar sumits a una important dificultat.

Hem de procurar treure la pols a la nostra fe i reforçar-la i, pensar que Déu ens donarà la força per tal de poder ajudar als demès davant de situacions complicades com la Crisi actual que ens ocupa.

Montserrat Amenós, administrativa

1) La crisi econòmica i social, com ha afectat la teva vida de família o de gent que coneixes de prop?

En primer lloc potser hauríem de preguntar-nos perquè hem arribat a aquesta crisi. Potser pel mal funcionament de la nostra societat la qual ha viscut molts anys en una bombolla de benestar social que no era real, volent portar una vida per sobre de les nostres possibilitats. Els rics seguien sent rics i la classe social mitjana anava bastant bé, però els pobres seguien sent pobres. La corrupció política ens ha portat una crisi econòmica que ha afectat principalment els més pobres i també a la classe mitjana que s'ha anat empobrint i fins i tot a acabat sent pobre, mentre que els rics han augmentat la seva. Això ha provocat una separació de les classes socials. Pel que fa al meu testimoni puc dir que jo sóc de la classe mitjana que fa uns anys vivíem amb tranquil·litat però que ara la crisi ha fet que ens haguem de estrènyer el cinturó i moderar-nos en les despeses extremes. Aquesta situació m'ha fet valorar que potser tampoc no necessitava aquelles coses que tenia o feia i potser em semblava que em portaven la felicitat. La felicitat no és tenir o fer, és ser persona i valorar allò que t'envolta i la gent que t'envolta. Malgrat tot podem donar gràcies que tenim feina i podem portar

una vida digna. Per la meua feina –reballo a l'Administració– m'he adonat que moltes famílies no poden arribar a final de més i han de dependre totalment de les ajudes de les Administracions. Això els comporta un sofriment d'impotència per una situació que no és culpa seva, sinó de la mala distribució dels béns i de l'oportunitat de treball.

2) Que denúncies, que reclamaries per sortir endavant?

Denunciaria un estat que s'ha anat corrompent, ja sigui per motius d'ambició política, de poder, de riquesa. Jo reclamaria un canvi de poder al capdavant de les nostres institucions, tant li fa el color que portin a la seva bandera. Els que tenen el poder a les seves mans han de ser persones amb uns valors fermes de justícia, honestat i obertes a treballar per la justícia social. Persones que no es deixin comprar pel poder del diner i capaces de defensar la persona humana.

3) Com vius aquesta situació, com la portes, en tant que cristiana?

Per als cristians, aquesta situació d'injustícia és inacceptable. El missatge de Jesús és l'Amor absolut i per tant la lluita per defensar la justícia i la dignitat de la persona humana. Moltes vegades, però, tens clar en el teu cor aquest missatge i voldries aportar el teu granet de sorra però et veus impotent perquè no tens els mitjans ni la capacitat per canviar el que t'envolta. Com a cristià hem de fer com Sant Joan Baptista: ser una veu que crida al desert, que sembla que no sigui escoltada per ningú. Només que comenci a escampar-se, aquesta veu serà un ressò que provocarà un canvi en les consciències i les persones. L'esperança d'un món millor, més just i solidari no ha de morir mai, hem de lluitar amb totes les nostres forces per aconseguir aquest canvi en bé de nosaltres mateixos i de tota la nostra societat, per poder així deixar un món millor als nostres fills.

La creu de les precarietats laborals, a la pregària organitzada per la Delegació de Pastoral Obrera de Barcelona el 30 d'abril passat.

Un dia a Brians 1

Un dissabte qualsevol arribo al centre penitenciari sobre les 10 del mati. Vaig a peculi, per veure si algun intern dels que vaig parlar la setmana passada ha donat el permís per treure diners per enviar a la seva família; un d'ells ho ha fet: 100 euros per enviar a Brasil a la seva dona.

Els altres voluntaris van arribant, també el mossèn que ha de dir la missa aquest dissabte. Entrem, passem el segon control on ens donen les targetes identificatives de voluntaris.

Aquest dissabte tinc dues instàncies que demanen per veure'm. Els interns, quan volen parlar amb el voluntari per alguna cosa concreta, han de fer una instància demanant-ho. Un d'ells és al mòdul 1. Entro i pregunto per en Parmjit, un noi de l'Índia. Ens trobem al despatxet habilitat per aquests casos. Comença a parlar. Fa catorze anys que no veu la seva família, tot i que no en fa tants que està a Brians. M'explica més o menys la seva vida, té la dona i cunyada a San Sebastián, manté contactes telefònics amb la família de l'Índia. Sap que se li casat un germà. La família li vol enviar fotos, però ell té la mala experiència d'un company a qui, en arribar les fotos, no li van donar. L'excusa va ser que "eren moltes". Em demana per favor si la seva família pot enviar-me les fotos a mi, i jo li vaig portant poc a poc, quedem que sí, i continuem parlant de la família...

Altres interns ja m'han vist, fan cua. Parlo amb tres més. Els fa falta roba, enviar diners a la família, etc... Estem una estona parlant, tenen necessitat que algú els escolti, dono alguns consells. El proper dissabte he de tornar a veure'ls.

En sortir del mòdul, pel passadís em trobo d'altres presos que tenen bis a bis. Ens saludem, arribo al mòdul dos. Demano per en Hussain.

Aquest és del Paquistán, ve amb el seu cosí. També ens trobem al despatxet que hi ha al mòdul, el cosí gairebé no parla castellà, ell sí, però no se l'entén gaire. M'expliquen que el cosí té la mare malalta i vol enviar-li diners per pagar les medicines, que no sap com ho ha de fer. Li explico els tràmits que ha de fer, quedem entesos, això crec, i també m'expliquen una mica la seva vida, també altres que ja em coneixen s'esperen a parlar amb mi, parlo amb tots, de la família, els fills, els pares, amb alguns reprenem les converses d'altres dies.

Quan surto vaig cap al lloc on se celebra l'Eucaristia, arribo a les pregàries, però a fora trobo un dels mossens parlant amb en David. Està molt nerviós, molt. Demana que li copii unes fotos –és l'excusa– i ens diu que li han comunicat que el 2017 sortirà, i que el 2016 començarà a tenir permisos. És tanta l'alegria que té, que no sap què li passa. Té un nen, i pràcticament no el coneix. Va néixer que ell ja era a presó. Ens explica que no vol prendre metadona, però el fet de no prendre-la és el que el fa estar tan nerviós. Entre el mossèn i jo l'intentem calmar i diem que ha de fer el que diu el metge, que ell per el seu compte no pot deixar de prendre la metadona.

Entro a l'Eucaristia, l'altre mossèn es queda parlant amb en David. En David entra i surt, està súper nerviós, un dels cops que surt vaig amb ell, no pot sortir sol del lloc on es diu la missa, entrem junts, la missa ja ha acabat.

Aprofitem per parlar amb els interns que han assistit a la celebració, com han passat la setmana, quines mancances hi ha al centre, com se senten tractats... Un romanés que està sol demana un rellotge. No sap mai quina hora és, i demana que l'ajudi amb uns papers que li han enviat del jutjat. En prenc nota i passo l'encàrrec a una altra voluntària que d'aquest temes hi entén molt més.

Estem amb els interns a fora al carrer fins que arriba el funcionari i els torna a portar als mòduls, recollim els estris de la missa, entreguem les claus i marxem a casa. Primer passo per correus per enviar els diners a Brasil (Western Union). Sobre les 14h arribo a casa.

Una tasca de voluntari en una presó, amb un gran contingut humà, d'apropament al proïsme necessitat, ansiós de companyia, de confiança, d'amistat, es el que realitzem els voluntaris del SEPAP (Secretariat de Pastoral Penitenciària). No som funcionaris ni professionals del Centre, ens acostem a l'intern sense cap altre objectiu que el d'ajudar-lo quan ha de fer una acció o gestió fora del Centre, o bé passar una estona dintre del centre parlant de la família i de les seves inquietuds.

Li oferim d'una manera voluntària una part del nostre temps.

En aquests exemples reals, i en tots els altres, la relació intern-voluntari és d'amistat, d'ajuda desinteressada, d'expansió personal, serena, confiada. Es procura no forçar la conversa! Sobretot transmetre maduresa, tranquil·litat, serenitat, sentit solidari, per ajudar-lo a preparar-se per a la seva reinserció a la societat en finalitzar el seu internament penitenciari.

Miguel Ángel Jiménez

Mans Unides, més que una ONG

Fent una mica de història, l'ONG de Mans Unides neix l'any 1955, com a resposta a la crida mundial que va fer la FAO (Agència de la ONU per l'agricultura i l'alimentació) del greu problema de la FAM en molts països del Tercer Món. A Espanya se'n fan ressò les dones de l'Acció Catòlica, que proclamen un manifest i declaren la "guerra" a la FAM, amb unes campanyes de gran èxit.

A finals dels 60 es converteix en una organització independent amb estatuts propis i canònicament vinculada

materials o altres recursos, per tal d'assegurar l'èxit del projecte.

Mans Unides és una organització de voluntaris democràtica, ja que són els voluntaris compromesos els qui prenen decisions en assemblees diocesanes de les quals surt elegit el delegat o delegada i la seva junta. Els delegats de totes les diòcesis formen l'assemblea nacional i pel mateix procediment s'elegeix la presidenta i la seva junta.

Mans Unides compta amb un mínim de persones contractades per dur a terme les tasques més professionals.

Pel que fa al nostre Bisbat, el febrer de 2014 vam fer una trobada de tots els membres i voluntaris de Mans Unides de la nostra diòcesi a la casa de l'Església de Sant Feliu. En aquella ocasió el bisbe Agustí ens manifestà el seu desig de tenir una delegació pròpia. Després de diverses reunions conjuntament amb el president de Barcelona, es valorà molt positivament la proposta i es decidí fer-la realitat. Al mateix temps es manifestà la voluntat que això no representi més despeses. Per això s'acordà no assumir totes les funcions, sinó que una part de la infraestructura, en principi, continuarà en mans de la Delegació de Barcelona. Per part del Bisbat, ens dóna tot el suport i facilita un espai a la casa de l'Església amb els corresponents serveis.

a la Conferència Episcopal com a associació catòlica de fidels, arrelada a tots els bisbats.

Com a organització catòlica, s'inspira en l'Evangeli i els principis de la Doctrina Social de l'Església.

La finalitat de Mans Unides és la lluita contra la fam, la misèria, la malaltia, el subdesenvolupament i la falta de instrucció, produïdes per la injustícia i la desigualtat en el repartiment dels béns.

Per assolir aquest fi es realitzen activitats de denúncia i sensibilització i al mateix temps, campanyes per reunir els mitjans per tal de realitzar projectes que donin solucions a realitats concretes al Tercer Món. Els projectes han de sorgir de la pròpia necessitat, promoguts i realitzats per la mateixa gent que en són els protagonistes i beneficiaris, aportant-ne una part en forma de treball,

El 18 de desembre de 2014 es fa una assemblea constituent amb els representants de tots els membres de Mans Unides del Bisbat, en la qual s'aprova la delegació i s'elegeix la directiva, formada per: Josep Maria Oró, de Gelida, com a president-delegat; Teresa Gisbert, de Vilanova i la Geltrú, tesorera, Anna Maria Duran de Sant Sadurn d'Anoia, secretària, i amb previsió d'incorporar-hi algun altre membre de Vilafranca del Penedès i el Baix Llobregat.

L'equip impulsor som conscients de la dedicació i esforç que representa, però estem molt motivats i il·lusionats per aquesta nova i engrescadora responsabilitat. Ens volem concentrar a fer créixer el voluntariat a la nostra Diòcesi i tenim com a prioritat tres objectius: les campanyes a les parròquies, sensibilització als centres d'ensenyament i divulgació als mitjans de comunicació locals i comarcals.

Josep Maria Oró

La nostra adreça és;

Casa de L'Església. C/. d'Armenteres 35, 3er. 08980 Sant Feliu de Llobregat.
dilluns, dimarts, dimecres i divendres de 10 a 13 h.
Telèfon 936 327 630 exte. 57 E-mail santfeliu@mansunides.org

Viure en una llar d'acollida

A principis d'aquest curs, el programa radiofònic Obrint Camins de Ràdio Molins va dedicar la seva emissió a la llar d'acollida Magdalena Bonamich, tot conversant amb dos dels estadants de la casa, en Carlos Alberto i la Soledad. Hem recollit aquí un petit resum de la seva intervenció, que ens fa conèixer bé la dinàmica d'aquest equipament de Càritas i la situació en què es troben moltes persones dels nostres barris.

La llar d'acollida Magdalena Bonamich es una obra social que es va realitzar gràcies a la donació d'aquesta casa, i d'una quantitat important de diners, que va fer a la parròquia de Sant Miquel, de Molins de Rei, la senyora Maria Magdalena Bonamich. Això va permetre rehabilitar la casa que, per decisió del consell pastoral, es va destinar a una llar d'acollida gestionada per Càritas Diocesana.

Parlem avui amb dos dels estadants de la casa: en Carlos Alberto i la Soledad.

La Soledad és de l'Uruguai, està embarassada. Carlos Alberto és colombià i fa quinze anys que viu a Catalunya. Es va posar en contacte amb Càritas per col·laborar-hi com a voluntari –i continua fent aquest servei– però el fet de quedar-se sense habitatge el va portar a ser un dels usuaris de la casa d'acollida.

En aquests moments a la llar hi viuen tres dones (dues d'elles embarassades) i cinc homes. Quan neixi la filla de la Soledad, mare i filla es traslladaran a Sant Climent, on hi ha una casa pensada per a dones amb criatures petites.

A la casa hi ha persones amb orígens i històries molt diversos. A més del Carlos Alberto i la Soledad, hi ha dues persones procedents del Marroc i la resta són catalans: riquesa cultural... i riquesa gastronòmica, segons expliquen l'Alberto i la Soledad. La disposició de la casa, que té dos pisos, permet una certa autonomia, perquè cadascun dels pisos compta amb un bany, una cuina i una sala d'estar. Els estadants es conviden mútuament sovint i els ve de gust menjar plegats, però tothom té el seu espai.

Les tasques de la llar es fan entre tots, però una treballadora familiar de Càritas ajuda a organitzar horaris de neteja, torns de rentar la roba, etc. De moment, tot funciona sense problemes de convivència.

De tant en tant convé parlar algunes coses, com per exemple de l'ús del televisor... o de qüestions que van sorgint sobre la marxa. La casa també té una eixida, que

un dels homes marroquins ha convertit en un jardí agradable: un lloc d'estada i de tertúlia.

A casa, cadascú fa la seva vida: a Carlos Alberto li agrada sortir a fer un tomb i a petar la xerrada amb la gent que ha anat coneixent a Molins de Rei. La Soledad, en canvi, com que es troba ja cap al final del seu embaràs, es mou menys i fa l'imprescindible: visites al metge i als serveis socials per anar preparant l'arribada de la seva filla.

La Soledad sent la llar com a pròpia i valora que sigui un espai tranquil, lluminós, acollidor. Un espai digne també per a la seva filla. Li ha calgut anar a una llar d'acollida, perquè amb els 420 € del subsidi que cobra no es pot mantenir. Una habitació petita ja en costa 250 i encara

costa molt de trobar quan s'espera una criatura, perquè la gent no vol embolics! Ve d'una situació de violència domèstica i se sent molt sola. Primer va anar a casa d'una amiga, però finalment es va trobar al carrer, en una situació molt vulnerable.

Arribar a la casa va ser poder descansar, relaxar-se, sentir-se respectada i valorada, i poder preparar-se per al naixement de la seva filla. Ara sap que es troba a l'inici d'un itinerari que li permetrà fer-se càrrec de la seva filla, buscar feina, buscar un pis...

Carlos Alberto ja té 62 anys. Durant 42 anys ha treballat en el ram del metall, però ara ja fa temps que és a l'atur. Es planteja senzillament arribar a la jubilació, perquè pensa que ara difícilment podrà trobar feina.

La durada de l'estada a la casa pot ser molt variable, segons cada situació. Està clar, però, que l'estada sempre és temporal. S'hi pot arribar directament a través de Càritas diocesana o bé a través dels serveis socials municipals, que es posen en contacte amb Càritas. Es vetlla perquè hi hagi una bona coordinació. En qualsevol cas, tothom té un treballador social de referència, que l'acompanya en el procés de trobar feina i una llar més estable, de viure amb autonomia, en definitiva.

Transcripció de l'entrevista: Maria Guarch

Ciutadans de segona?

El passat 18 de març l'equip de pastoral obrera del bisbat de Sant Feliu vam organitzar una taula rodona sobre la immigració a Gavà. Hi vam convidar el bisbe Agustí (que ha pres part en les onze taules que fins ara hem muntat!), l'Agustí-Germán Agustí, diaca permanent i regidor del l'Ajuntament de Gavà i en Flaio, un immigrant de Mali que va arribar a Espanya en pastera, que actualment viu a Rubí i que ens va explicar el seu itinerari vital des de Mali fins avui.

L'equip ens ho havíem plantejat perquè ens semblava que en època d'eleccions i de temptacions d'utilitzar el tema de la immigració com a projectil i esquer per captar vots, és bo ajudar-nos a reflexionar a fons sobre el tema. De fet, potser ha estat la taula rodona més minoritària que hem muntat fins avui. És un tema que no mou gaires adhesions i ni tan sols la presència del bisbe aconsegueix mobilitzar els cristians. Ni la tossuderia del Papa amb el símbol de Lampedusa aconsegueix moure'ns, potser perquè el tema ens depassa i perquè no es veuen clars els fils entre la nostra petita i limitada acció i la resolució dels problemes que causen la immigració.

La veritat és que aquesta vegada, a diferència d'altres, vam fer una opció només eclesial. Sempre intentem, ja que el nostre tema de fons no és només la nostra condició de cristians sinó també els efectes de la crisi, connectar d'alguna manera amb el món civil: fer-ho en un local no religiós (aquesta vegada ho vam fer en una escola concertada, la de la Immaculada Concepció) o convidar-hi persones i grups que també treballen en el tema des del sindicalisme, la política o l'acció social. De fet Germán Agustí, el diaca, és regidor i en aquest sentit connecta bé amb el món civil, però, amb el seu permís, diria que és un personatge singular, que viu amb passió i al marge de les institucions la seva molt generosa dedicació a drogaaddictes, gitanos i immigrants, i que de fet és força crític tant amb el sistema polític com amb el sistema de Serveis Socials. Tant és així que al llarg del debat el bisbe Agustí i alguns dels assistents van rescatar la utilitat de la política.

Jo em vaig sentir una mica incòmoda. D'una banda perquè la pobresa sempre interpel·la i la duresa de la situació de Flaio impactava, tot i que si era allà és perquè d'una manera o altra rebia ajut. També perquè en el nostre cartell, l'immigrant no tenia ni nom –no sabíem bé qui vindria en el moment de fer-lo– però això també és un indicador de la nostra escassa capacitat de connectar amb el col·lectiu i també de la nostra tendència a parlar d'ells sense comptar-hi. Flaio a més no entenia el català i parlava amb força dificultats el castellà. La comunicació aquí, doncs, també fa aigües. D'ell esperàvem el testimoni, i ho va fer molt bé. Però som lluny encara de comptar amb un discurs, un relat social i de futur que enllaci bé amb el nostre. Els immigrants són com són, i no com la imatge que ens en fem.

La intervenció del bisbe em va semblar molt encertada. D'entrada perquè en aquest tema els bisbes sempre han

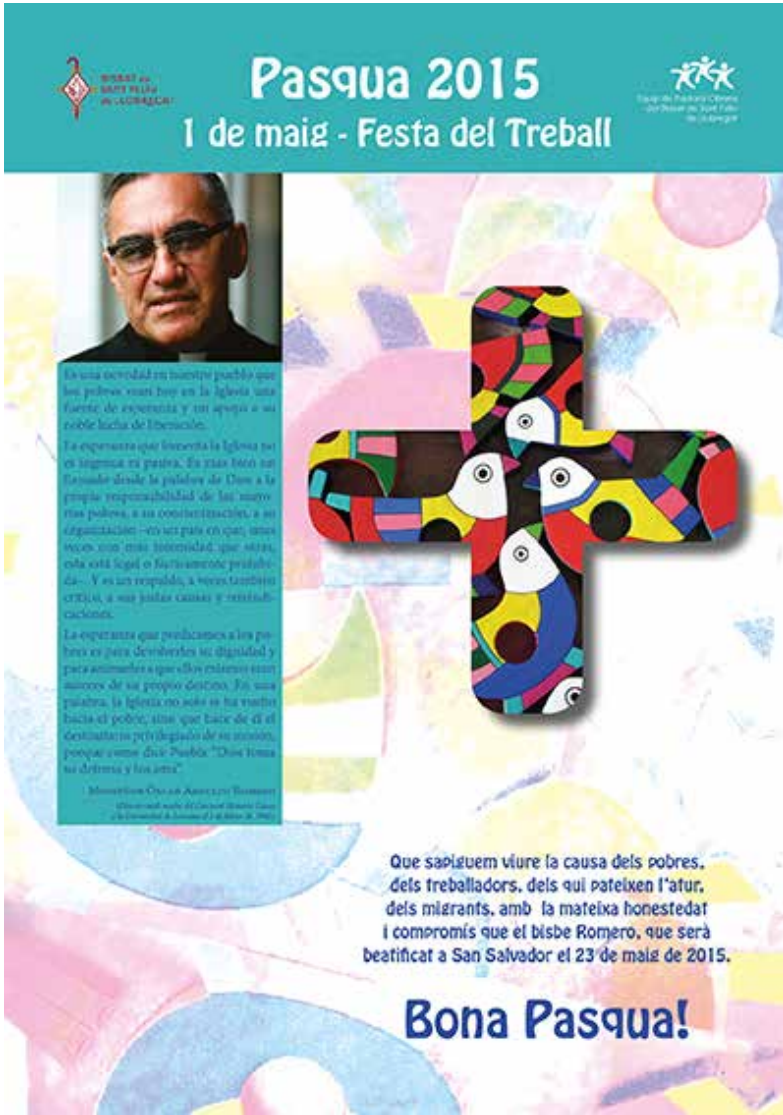

respost adequadament, jo crec. En la teoria, i també en la pràctica, perquè no solen haver-hi gaire problemes d'acollida dins l'Església. Una altra cosa és que els cristians passem de la primera acollida i de l'atenció a emergències, al canvi social i polític que ha de convertir els immigrants en ciutadans de primera, com nosaltres. Aquí la concurrència vam reconèixer que el tema ens depassava i molt. El bisbe va acabar apel·lant a la humilitat i a la creativitat i va glossar la figura de Teresa Losada, tot un referent al nostre bisbat.

La taula va acabar amb una imatge de Josep Maria Domingo, sempre optimista: heus aquí una taula rodona-pastera on un bisbe, un diaca, un immigrant i una dona amb voluntat militant, naveguen esperançats en les difícils i remogudes aigües de la incertesa. La feblesa i la precarietat són marca de la casa, però l'important és sortir a navegar.

L'Església ha d'acollir les persones vinguin d'on vinguin. Tant de bo sapiguem actuar en conseqüència i transmetre-ho a la resta de la societat.

Mercè Solé

Pasqua 2015
1 de maig - Festa del Treball

Monseñor Romero

La una sociedad en nuestro pueblo que los pobres vani hoy en la Iglesia una fuente de esperanza y un apoyo a su noble lucha de liberación.

La esperanza que alimenta la Iglesia no se agota en el pueblo. En esta hora en la que divide el pueblo de Dios a la propia responsabilidad de los nuestros pobres, a su organización, a su organización -en un país en que, sin embargo, una masa inmensa que sufre, está esta legal o fácticamente prohibida... Y es un respaldo, a veces también crítico, a sus justas causas y reivindicaciones.

La esperanza que vivificamos a los pobres es para descubrir su dignidad y para animarlos a que ellos mismos sean autores de su propio destino. En una palabra, la Iglesia no solo se ha vuelta hacia el pobre, sino que hace de él el destinatario privilegiado de su misión, porque como dice Pablo: "Dios tiene su defensa y los otros".

Monseñor Oscar Andrés López Romero
Obispo auxiliar de San Salvador, El Salvador
19 de febrero de 1933 - 23 de mayo de 1980

Que sapiguem viure la causa dels pobres, dels treballadors, dels qui pateixen l'atur, dels miarants, amb la mateixa honestetat i compromís que el bisbe Romero, que serà beatificat a San Salvador el 23 de maig de 2015.

Bona Pasqua!

Monseñor Romero

Aquest 2015 es compleixen els 35 anys de l'assassinat del bisbe salvadorenc Óscar Romero, una mort en cert sentit "anunciada", perquè la situació que vivia el seu país era d'una desigualtat social extrema i d'una forta violència per part de l'oligarquia, amb el suport dels Estats Units, per tal de continuar mantenint els seus privilegis socials i econòmics. El bisbe i part de l'Església salvadorenca prengueren partit pacíficament a favor dels pobres. En dos anys Romero va perdre 40 capellans, entre els assassinats, els expulsats i els exiliats.¹ I van ser molt nombroses les morts de membres actius de les comunitats cristianes, senzillament per acompanyar la gent que més patia la repressió i per denunciar els fets.

Romero va ser un gran testimoni de fe i de compromís i arran de la seva mort sorgiren nombrosos comitès amb el seu nom que han anat treballant tots aquests anys des de llocs diversos arreu del món en la mateixa línia que ell.

El papa Francesc l'ha reconegut com a màrtir, cosa que ha fet possible la seva beatificació, el 23 de maig.

L'Equip de Pastoral Obrera hem volgut recordar el bisbe amb dues iniciatives: un text de pregària durant la Quaresma i un cartell per penjar a totes les parròquies en ocasió del Primer de Maig.

1 Bernabé DALMAU, Óscar Romero, bisbe dels pobres. CPL: Barcelona 2015

Les XX Jornades Generals de la Pastoral Obrera: “Dignitat i esperança en el món del treball”

Sóc l’Oriol Martínez, militant de la JOC i membre de l’EPOT (equip de pastoral obrera de Terrassa) des de fa dos cursos. Fa uns mesos comentàvem l’existència d’aquestes jornades, que es van fer a Madrid els dies 14, 15 i 16 de novembre de 2014, i se’m va oferir l’oportunitat d’assistir-hi. Per la meua situació, que llavors era d’atur, vaig veure que seria un bon moment per aprofitar-ho, ja que no tindria problemes per a poder-m’ho compaginar.

Un cop arribem a Madrid, que és on es van celebrar les jornades, vaig coneixent als assistents que estan apuntant-se i constato el que m’havia imaginat abans de marxar: serem molta gent “gran”. Al dia següent vaig veure que també hi havia alguns companys de la JOC General i vaig veure que no seria l’única persona jove que hi hauria allà. Tot i això la pregunta em seguia donant voltes pel cap: no hi havia cap persona jove a cap equip de pastoral obrera d’Espanya? O es que cap no s’havia interessat per anar-hi?

Centrant-nos en el tema de les conferències i la dinàmica de la trobada, em van semblar molt bé. Els ponents sens dubte són, com ho va definir un company, “primeres espases” de l’àmbit de la pastoral obrera: el bisbe Antonio Algora, Paco Porcar, Alfonso Alcaide, Elio Estanislau, i Fernando Carlos Díaz Abajo. Molts anys de lluita i formació els donen elements per a compartir amb la resta. Personalment em va ser molt útil per a poder ordenar idees, adquirir-ne de noves i donar nom a algunes situacions que vivim que no sabia ben bé com formular. El debat entorn a la qüestió antropològica del treball, una nova manera de classificar la societat del treball (els que tenen tots els dies coberts, els que

Els representants dels bisbats catalans que hi assistiren (Barcelona, Sant Feliu, Terrassa i Lleida)

en tenen alguns, els que no en tenen cap i els que no saben que en poden tenir), la relació entre treball, descans i festa,... són algunes de les idees que em van semblar interessants per a seguir-hi pensant i desenvolupant.

Crec que l’espai que ofereixen aquestes jornades (i moltes altres que ens anem trobant durant el nostre camí com a militants) són molt enriquidores i s’han de poder aprofitar. Dins de les possibilitats que tenim, hauríem d’aconseguir que més companys i companyes hi poguessin participar i, perdó per fer-me una mica pesat, si són “joves”, molt millor.

Per anar acabant, i seguint en aquesta línia, em permeto fer una última reflexió, totalment a títol personal, i és que tot i que l’experiència és un grau, el món del treball és en gran mesura, ambient de les generacions més joves de la societat. Intentar-lo canviar amb eines

o reflexions que ja ens sonaven fa vint o fins i tot deu anys pot ésser possible, però no deixa de ser complicat. Com a anècdota, dir que la pregunta que vaig fer sobre com es podia aplicar una idea que havia exposat un ponent en els joves que mai no havien tingut contacte amb el món del treball va ser l’única que va tenir per resposta “no ho sé, estaria bé que algú pensés en això”.

I ara ja si finalment, m’agradaria acomiadar-me donant les gràcies a l’EPOT per haver-me donat aquesta oportunitat de creixement i com diu una companya del grup de revisió de vida, gracies a Déu per haver-nos donat la sensibilitat de ser militants enmig de la classe obrera, descobrint Jesús en els petits moments de la vida.

Una forta abraçada

Oriol Martínez

¿Por qué soy de la Hoac?

La preparación de la XIII asamblea general que se celebrará en Segovia los días ,13,14,15,16 de Agosto del 2015, es para la Hoac (Hermandad Obrera de Acción Católica) vivir un año de gracia. Desde el equipo de redacción del *Crit Solidari* se me pidió que comunicara alguna experiencia de que es para mí la Hoac. Con la dificultad que supone el comunicar mi propia experiencia, lo voy a intentar, pues esto que experimento es compartido por mis herman@s de la Hoac.

Me llamo Ramiro, estoy casado con Manoli, también militante de la Hoac. Tenemos tres hijos con sus respectivas parejas y cuatro nietos. Llevo 36 años en la Hoac

Vivir la Hoac

Cada semana nos reunimos las seis personas que componen nuestro equipo. El séptimo, Ramiro Pàmols, está de misionero en Honduras.

Pero ¿qué es la Hoac para que sea tan importante en mi vida?

Para mí la Hoac ha supuesto vivir comunitariamente la experiencia amorosa del encuentro personal con Jesucristo a través de las personas del Mundo Obrero. Y eso lo intento hacer desde un proceso de conversión constante conviviendo en lo personal con un montón de contradicciones.

También lo es el vivir la fe desde un nuevo talante, una nueva forma de actuar donde he procurado estar cerca de los alejados, de los rechazados. En esta sociedad donde abundan los discursos, lo único que intento es ser uno más. Eso sí, intento hacerlo desde la hoja de ruta de nuestra espiritualidad hoacista, sobre todo desde la austeridad, la humildad y la esperanza y es que si no es así puede que nos prediquemos a nosotros mismos y no a Jesucristo muerto y resucitado

Todo esto se alimenta por momentos de oración (en el equipo, en otros encuentros de la Hoac y también en la oración personal cotidiana a solas con Dios y a través de la vida).

Formarnos para comprender y comprometernos

El equipo es una pequeña experiencia de comunidad, de vida eclesial, de fraternidad. Una pieza básica para la Hoac es la formación. Semana tras semana hacemos un análisis de la realidad, debatimos desde la Palabra que nos orienta cuál es la hoja de ruta a seguir, para después poder *Actuar* en la familia, en el barrio, en mi caso también en la Plataforma de afectados por la hipoteca., de forma que fe-compromiso unifican el ser del militante porque, como decía Rovirosa, no se puede ser cristian@ de misa y olla.

Siempre me ha entusiasmado la proyección de la Hoac en la búsqueda de la verdad evangélica, a través de la participación en encuentros, asambleas, cursillos. Esa constante renovación y puesta al día tanto a través de los planes de

Formación (formación inicial cristiana, formación en valores políticos, formación permanente), la organización y vida comunitaria, el compromiso personal, el quehacer apostólico comunitario. Todo ello siento que me va acercando a esa Verdad que voy viendo más clara a medida que vamos haciendo camino con los pobres y en nuestro caso con el mundo obrero y del trabajo

Asumir el conflicto

Soy consciente de que el compromiso de fraternidad me lleva a situaciones conflictivas y es que ni yo ni nadie podemos caminar por la senda de fraternidad, en un sistema donde predomina la injusticia, sin asumir lo que debo entrar en conflicto con la sociedad y conmigo mismo, como le ocurrió a Jesucristo, desde la humildad de saberme lleno de contradicciones pero con la tenacidad que me da la esperanza.

Somos un movimiento especializado de acción católica, y eso quiere decir que estamos en comunión y nos comprometemos en las parroquias de barrios obreros, con

los movimientos especializados de acción católica. Llevamos a la Iglesia las alegrías y los problemas del mundo obrero y hacemos participar a la sociedad de los valores evangélicos. Todo ello, fácil de decir pero difícil de practicar. Pero en ello estamos.

Esta espiritualidad encarnada me ha llevado a conocer la realidad, a reconocer la injusticia y a proclamar también que, en el mundo que nos toca en suerte vivir, detrás de la cizaña hay buen trigo

“Nada hay imposible” cuando nos ponemos a disposición de la iniciativa de Dios.

El compromiso en la PAH

En estos momentos estoy, junto con otras muchas personas solidarias, en la Plataforma de Afectados por la Hipoteca. Donde se palpa la presencia de Dios y donde se da una verdadera espiritualidad, aunque la mayoría de las personas digan no creer. Como decía Rovirosa, en *La Virtud de Escuchar*: “El otro es para mí Cristo y yo debo serlo”. Esta es mi responsabilidad de forma que no sea necesario hablarles de Cristo, que también si se tercia, sino que de alguna manera les cree algún interrogante. ¿Por qué estas con nosotr@s me decía un día un compañero, si no tienes problema de hipoteca?

El palpar el sufrimiento de tantas familias que lo han perdido todo: trabajo, autoestima... me ha llevado a hacer próximo el problema del prójimo, a sentir compasión, a devolver de alguna manera algo que el Señor me ha dado gratis

No puedo menos que revelarme ante tanta injusticia, ante una estafa de efectos demoledores. En la cultura actual la persona no cuenta, y menos aun si esta persona es pobre. La espiritualidad de la Hoac me ha hecho comprender que el plan de salvación pasa porque yo intente descubrir en mi pequeño mundo que esas personas sí importan y además son los preferidos del Señor.

Me preocupa la aparente indiferencia ante el problema, no solo de la sociedad sino también de las propias víctimas que se sienten culpabilizadas, avergonzadas, paralizadas.

Me mueve la rebeldía como ciudadano y como cristiano. Desde el punto de vista de la Fe no puedo decir: Dios proveerá. Tengo necesidad de orar convencido que Dios ayuda si ayudamos a sus hijos y hermanos y hermanas nuestros

Cuando una ley es injusta, hay que desobedecer

Detrás de cada víctima, se palpa la mano de Dios, que me dice: ¿Dónde esta tu hermano? Y además me viene a la mente Gandhi cuando decía “Cuando una Ley es injusta lo correcto es desobedecer”.

Los problemas son de tal calado que cada día se me llama a decidir si seguir permitiendo este sistema perverso que amenaza la vida de la mayoría de la población o ponerse de parte de la justicia y de la dignidad de la vida humana” de parte de la causa de Dios Padre-Madre.

Y es que mañana puedo sentarme con mis hijos y decirles que fuimos vencidos pero no podría mirarles a los ojos si los hijos perciben que

están así porque yo no me atreví a luchar

La PAH tiene como grito de paz, algo muy cristiano, la esperanza: “Sí se puede”!! y efectivamente no solo se consiguen resultados económicos sino que las familias se sienten acompañadas, se sienten solidarias con el resto de afectados y se sienten protagonistas de sus problemas.

La PAH es un movimiento que participa en el cambio de época. De poco serviría el conseguir muchos logros en el campo económico, si el compromiso en esta organización no significara en lo personal un cambio de mentalidad, cambiar el ganar, gastar y gozar por la solidaridad. Pero además cambia el ambiente: se visibiliza el problema. La PAH es un movimiento donde se comparten los problemas y se “socializan las soluciones” que obliga a que los problemas de la calle formen parte de la agenda de los políticos, los poderes económicos, judiciales...

Acabo con uno de los muchos pensamientos de Guillermo Rovirosa, primer militante de la Hoac :

“Ahora es el tiempo de mirar, no lo que hago, sino cómo lo hago”.

Ramiro Vega

Comunicat davant les noves morts per naufragi a la Mediterrània

Davant les noves morts per naufragi a la Mediterrània de persones que tractaven d'entrar a Europa, la Plataforma d'Entitats Cristianes amb els Immigrants volem expressar novament el nostre dolor i indignació per aquesta contínua i inacceptable tragèdia.

Creiem que aquesta terrible situació requereix una intervenció internacional immediata, organitzant un sistema d'auxili en les aigües mediterrànies per salvar vides. Els esforços en la lluita contra les màfies són necessaris, però no suficients. Cal, alhora, crear un sistema regular i controlat que permeti l'entrada a Europa per motius humanitaris. En tot cas, si Europa no és capaç de posar fi a les inacceptables morts al mar, les Nacions Unides han d'entrar en acció utilitzant tots els mitjans possibles i eviti la repetició d'aquests fets dramàtics.

Com a entitats cristianes, ens unim a la pregària que el papa Francesc ha fet aquest diumenge a l'Àngelus per aquelles persones que "buscaven felicitat" però han acabat trobant la mort, i ens afegim també a la seva petició d'una mobilització de la comunitat internacional.

Finalment, volem, un cop més, demanar públicament el que ja hem dit recentment en nombroses ocasions: és necessària i urgent una nova política europea que, enlloc de controls i barreres frontereres i de discursos populistes, alarmistes o insolidaris davant el fet migratori, prioritzi la protecció de la vida i els drets humans de les persones migrants, que garanteixi realment el drets d'asil, que obri vies realistes a la migració laboral, que ajudi a edificar societats acollidores i solidàries i que afavoreixi eficaçment la pau, l'estabilitat política i el desenvolupament humà integral en els països del nostre entorn i d'arreu del món.

Barcelona, 23 d'abril de 2015

ACO, CARITAS, CINTRA-BENALLAR, CON VI VIM, CRISTIANISME I JUSTÍCIA, CRISTIANS PEL SOCIALISME, DELEGACIÓ DE PASTORAL OBRERA DE BARCELONA, DELEGACIÓ DE PASTORAL SOCIAL DE BARCELONA, EKUMENE, FUNDACIÓ ESCOLA CRISTIANA, FUNDACIÓ MIGRA-STUDIUM, GOAC-HO-AC, GRUP DE JURISTES RODA VENTURA, JOC, JUSTÍCIA I PAU, INTERCULTURALITAT I CONVIVÈNCIA, MOVIMENT DE PROFESSIONALS CATÒLICS DE BARCELONA, PARRÒQUIA DE SANTA MARIA DEL PI, RELIGIÖSES EN BARRIS, UNIÓ DE RELIGIÖSOS DE CATALUNYA (URC), BAYT-AL-THAQAFÄ, INICIATIVES SOLIDÄRIES, , FUNDACIÓ LA SALUT ALTA I COMUNITATS DE VIDA CRISTIANA A CATALUNYA

Senyor,
 Ensenya'm com estimar amb més profunditat,
 com mai no havia pensat que fos possible.
 Allò que jo m'entesto a defugir, continua mostrant-m'ho amb absoluta evidència.
 Allò que em provoca conflicte, ajuda'm a assumir-ho amb suavitat, a relaxar-me i a abraçar-ho completament.
 On el meu cor estigui tancat, mostra'm la forma d'obrir-lo sense violència.
 De tot allò a què m'estigui aferrant, ajuda'm a desistir-me'n.
 Regala'm desafiaments, lluites i obstacles aparentment insuperables, si creus que això em pot ajudar a ser més humil i a confiar en la intel·ligència de la vida.
 Ajuda'm a riure'm de la meva pròpia serietat.
 Permet-me trobar humor en els llocs més obscurs.
 Mostra'm el profund sentit del descans en cada tempesta.
 No em lliuris de la veritat. Mai.
 Deixa que la gratitud sigui la meva guia.
 Deixa que el perdó sigui el meu mantra.
 Deixa que aquest moment sigui la meva eterna companyia.
 Permet-me veure el teu rostre.

10 anys de vida de la diòcesi

Resposta al qüestionari que el bisbat ha fet arribar a tots els equips i parròquies

1. *A la vista dels serveis i l'organització de la diòcesi, ¿creus que hem de treure o afegir algun altre organisme? ¿Com et sembla la manera de funcionar el conjunt d'aquests organismes? ¿Compleixen la seva funció de servir a la vida eclesial?*
 - Creiem que caldria comptar més amb els laics i laiques en les petites o grans responsabilitats. Altrament, els capellans queden col·lapsats i esgotats, i les comunitats no acaben de fer-se conscients de la seva coresponsabilitat en la marxa de l'Església. Tampoc no sembla gaire bo fer dependre la comunitat del tarannà divers de cada capellà. Una bona forma d'abordar aquesta situació és el treball en equip. L'experiència dels moviments d'Acció Catòlica és una bona mostra que això pot funcionar.
 - Promoure més la participació. Hi ha parròquies on fa molts anys que no es fa una assemblea.
 - Les celebracions litúrgiques d'ordenació de diaques i capellans té més sentit que es facin a les comunitats on fan o han de fer la seva tasca. És una manera de valorar la comunitat, de convidar-hi altres persones i grups del barri poble, i de visualitzar el servei de la persona que s'ordena.
 - Convindria vetllar perquè els seminaristes creïessin en sintonia amb el Concili Vaticà II, i amb coneixement de les realitats pastorals (també els moviments) del bisbat.
2. *Sobre la vida de la diòcesi com a tal. El que hem fet i hem viscut com a diòcesi, ¿creus que ha estat positiu? ¿com podríem millorar per ser més fidels al que Jesucrist demana a la nostra diòcesi?*
 - Valorem molt positivament l'accessibilitat del bisbe a tots els grups, i al nostre en concret. Hem fet deu taules rodones sobre la crisi i ha estat present amb senzillesa a totes. També és d'agrair la seva sensibilitat social i la seva iniciativa en relació a la crisi, i el fet que hàgim pogut organitzar actes junt amb entitats i persones no creients, que esdevenen una certa "perifèria".
 - Estem contents d'haver pogut fer la nostra feina en l'esperit del document "La Pastoral obrera de tota l'Església": que la Pastoral Obrera arribi al conjunt del bisbat no és gens habitual.
3. *Formuleu un objectiu pastoral per als propers tres cursos*
 - El diàleg de cada comunitat d'Església amb la societat civil, cultural, política i social: com ens expliquem, com col·laborem, com comuniquem, com ens relacionem.

Equip de Pastoral Obrera

10 factors per a un treball digne

1. Que sigui expressió de la dignitat essencial de tot home o dona.
2. Que sigui lliurement elegit.
3. Que associï els homes i dones que treballen al desenvolupament de la seva comunitat.
4. Que els homes i dones que treballen siguin respectats.
5. Que el treball satisfaci les necessitats de les famílies.
6. Que els infants puguin estar escolaritzats sense haver de treballar.
7. Que els treballadors i treballadores es puguin organitzar lliurement.
8. Que els homes i dones que treballen puguin fer sentir la seva veu.
9. Que els treballadors i treballadores gaudeixin d'un espai personal, familiar i espiritual.
10. Que el treball asseguri una condició digna a l'hora de la jubilació.

(Preparat per un grup de religioses Filles de Sant Josep a partir de l'encíclica de Benet XVI *Caritas in Veritate* i en ocasió de la Jornada Mundial per al Treball Digne del 7 d'octubre)

UN MÚSIC QUE DESAFINA:

Un músic jove d'aquests que ofereixen el seu art pels carrers del barri gòtic de Barcelona, aprofita un moment en què no té auditori per fer recompte del que els vianants li han anat deixant. Segurament que està convençut de la vàlua del seu art, o bé les coses no li van tan malament, el cas és que va llençant despectivament les monedes petites –pessetes, duros...– que dos marroquinets esparacats van empaïtant i recollint d'allò més divertits. Quan la cosa s'ha acabat, els dos marrechs s'han assegut, han aplegat la capta, i n'han fet dues piles iguals, una per a cada un.

Veient-ho he tingut la temptació de quedar-me per dir a la gent que donessin els seus diners directament als petits, que eres més necessitats, agraïts i solidaris. No m'he atrevit. Perquè, en el fons, la nostra Església i els cristians fem com el músic i ens assemblem als càntirs: rebem l'amor de Déu pel broc gros i només n'oferim, com si oferíssim qui sap què, un rajolí pel broc petit.

I la cosa no és nova. Al mateix Jesús se li va plantejar la mateixa qüestió quan aquella dona cananea li demana almenys les molles que no es neguen als gossos (Mt 15,26). I ell, que havia donat tant a aquell poble: "Què més podia fer per tu que no ho hagi fet!" els ha de recordar mil i una vegades que ha trobat més fe en els qui originàriament no eren destinataris del seu amor.

I el fet és que, des d'aquell moment, ell comença a donar directament als pobres, pecadors, pagans: "Oh dona! Gran és la teva fe, que se't faci tal com tu vols" (Mt 15,28)

I marxo preguntant-me: "¿Per què, Senyor, avui, no deixes de donar tant com dones a aquests intermediaris tan mal administradors, que som els cristians, i dones directament als pobres?..., o sí?"

Oriol Xirinachs
Extret del llibre *I tan pobres com som...*

Crit Solidari

Número 13. Maig 2015
Edita: Bisbat de Sant Feliu.
Equip de Pastoral Obrera
Armenteres, 35
08980 Sant Feliu de Llobregat

Membres de la redacció: Josep M. Domingo, Miquel Àngel Jiménez, Pere Pujol, Alba Ribas, Mercè Solé, Josep Torrente i Ramiro Vega.
Adreça web: <http://www.bisbatsantfeliu.org> i <http://issuu.com/critsolidari>
Correu electrònic: critsolidari@gmail.com
Imprimeix: Multitext, S.L. Dipòsit legal: B-7823-2009

Si vols fer-nos arribar la teva opinió o algun article, o bé fer-nos algun suggeriment, la teva aportació serà benvinguda! Igualment, si ho desitges, podem enviar-te periòdicament aquest butlletí per correu electrònic.